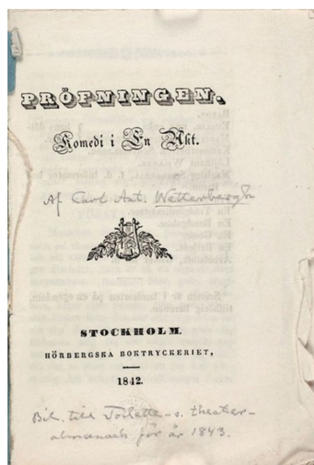

PRÖFNINGEN.

Komedi i En Akt.

STOCKHOLM
HÖGBERGSKA BOKTRYCKERIET,

1842.

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna komedi, som anses vara skiven av **Carl Anton Wetterbergh** (1804-1889), har digitaliserats för Dramawebben och anpassats för Projekt Runeberg i december 2012 av Ralph E.

Personerna:

Baron.

Emelie, ung enka, barons dotter.

Marianne, hennes yngre syster, barons dotter.

Kammarherren Schysselberg.

Löjtnant Willner.

Magister Sommerdal, f. d. Informator hos Baron.

Fru Sommerdal, hans Svägerska.

En Trädgårdsmästare.

En Bondgubbe.

En Gosse.

En Betjent.

Arbetsfolk, Gäster m. fl.

——

Scenen är i landsorten på en egendom, tillhörig Baronen.

(*Theatern föreställer en vacker park, med en bosquet eller lusthus på hvardera sidan; längre fram åt fonden stå tvänne större träd bredevid hvarandra, lemnande en öppning af några alnar mellan sig. — Till höger en grässoffa*).

FÖRSTA SCENEN.

Magister Sommerdal (*ensam stående midt på theatern*). Det är ändå en egen sak att vara Informator, utan att ha några disciplar; man är så att säga ett slags inventarium. (*Härmar.*) Söte, gode Magister, gå ner till stallet och se efter Anders, Peter eller Göran; lille gode Magister klistra ihop den här lilla papplådan — allt ska' den lille söte Magistern göra. Ja, förbanna mig jag vet något hvartill jag inte skulle duga. Liten lön har jag också; det är jämt och rätt att jag kan hålla mig hel och ren för att omgås i denbättre soeieteten. Det var helt annat när jag var Liber studiosus i Dpsala och firade Waliborgsmässan och drack märg i benen den förste Maj. Jag- hade bestämdt blifvit biskop om jag endast fortfarit som jag börjat; men så ficlc jag i stället kondition och sedan så gick jag der jag gick.

(Nyser och snyler sig.) Mail har förkylt sig, gick utan nattröja härom dagen och gick sig svettig för att se på hur baronens dike der borta i myran stod fullt af vatten; men det går väl öfver. — Jag var en stor dansör i min ungdom och drack punsch; nu dricker jag vatten, ty si, baron är nykterhetsvän och således äfven jag. Baron är för öfrigt en hedersman, han är min för detta discipel, och döttrarna se'n, hyggliga flickor båda två, fast det va' sant, den ena är då ändtligen enka, och det var väl att hon blef det, ty det var ett dåligt val sali' frun gjorde; också blef flickan olycklig med sin man, men så dog han; nu får hon välja sjelf. (Snyter sig.) Få se hur det går. — Man säger att det i dag blir en fäst här på gården, att man skall föra opp ettspektakel; det lägger jag mig inte i. Jag föraktar histrionum levis ars, det vill säga pickelhäringars lätta konst; sådant där kau roa barn, men inte en verklig arti-um liberalium Magister, som är den lärdaste i hela huset, ja, i hela socknen. — Man är rigtigt rädd för min lärdom, jag har något visst respektabelt med mig och--

ANDRA SCENEN.

Marianne (frän höger.) Magisteb Som-

MERDAL.

Marianne (till höger om Magistern, kommer häftigt inspringamle och fattar i Magistern). Söta, gode Magister!

Magistern (till venster om Marianne). liva' står på nu dä? Är papegojan ute nu i-gen, så att jag ska' ta fatt på'na? Hon bet mig i det här fingret härom dagen; ärret syns ännu, fast det har kommit något bläck på.

Marianne. Nej, men söta Magister säg ja, såg bara ja. (Klappar honom.)

Magistern. Nå, hva' ä' de hon vill? Låt bli fracken — låt vackert bli den der knappen, han ä' lös. — Nå, efter jag inte slipper så, hvad är det då?G

Marianne. Gode Magister, var så söt och blif en gud!

Magistern (förundrad). En Gud?

Marianne. Ja, det ä’ Magistern den ende som duger till.

Magistern. Duger jag att vara en Gud också ? Det felades bara.

Marianne. Ack, jo. Ser Magistern, det är pappas namnsdag i dag, och nu har Kammarherren hittat på en lableau vivant, föreställande Frithiof och Ingeborg. — Löjtnant AVillner ska’ vara Frithiof och Emelie Ingeborg — och nu fattas bara Guden Raider, som de skola knäfalla för. Mycket fiämmande ä’ bjudna, och de skola i all tysthet samla sig hos trädgårdsmästarens. Det der ska’ roa pappa. Förstår Magistern ?

Magistern. Jaså, nu förstår jag; ska’ jag vara den hvite Guden V Dertill behöfs ju ingen lefvande menniska, utan bara ett träbeläte.

Marianne. Men alla säga att Magistern passar bäst till det. Söta Magister, säg bara ja 1

Magistern. Men huru ska’ man väl få en passande klädsel?Marianne. Ah jo; vi ska’ drapera Magistern med elt lakan och brutna servetter. Jungfru Martha kan bryta servetter sä innerligt vackert. Den hvite guden, som Balder kallas, bör väl vara hvit?

Magistern. Jo, jo men, ska’ han så vara, men destomer afbrvter ansigtet med sin rådnad, och dä blir icke illusionen fullkomlig; man ser inte en Gud, utan man vet att det är jag.

Marianne. Det kan lätt hjelpas; vi pudra Magistern i ansigtet.

Magistern. Pudra in mig? Ne-ej, jag tackar ödmjukast. När jag hvarken gift mig eller gifvit mig in vid tullstaten, sä låter jag inte pudra in mig midt i fysionomien. Ne-ej, det blir inte af.

Marianne. Lilla goda Magister!

Magistern. Nej, hör hon, nej!

Marianne. Men det är jag och Emelie som ber Magistern så vackert. Det är ju sant, ni håller af oss? Ä’ de inte så?

Magistern. Jo, visserligen.

Marianne. Magistern har ju tusen gånger burit oss på sina armar, vi ha ju som barn klappat och smekt Magistern,s

fast det inte mi går an, sedan vi blifvit stora. IN i liar ju aldrig kunnat neka oss något. När Magistern var sjuk, satt ju jag och Emelie vid hans säng och gaf honom soppa då han var törstigI Vi hålla ju så mycket af Magistern, och nu vill han inte vara med om alt roa oss.

Magistern. Ja-ha, hon talar så vackert som Cicero pro Roscio. (För sig.) Jag blef i hast nära rörd; goda barn äro de också, fast det var sant, den ena är enka. (Högt.) Nå, jag ska' se till hvad jag kan göra.

Marianne. Tack söla, lilla, goda Magister. (Klappar honom.) Jag visste väl alt Magistern inte kunde neka, när hans lilla Marianne bad — —

Magistern (infallande). Låt bli den der knappen har jag sagt, hon ser ju att han hänger nästan alldeles lös — hm, hm.

Marianne ;fortfarande). Tack, tack, söta Magisler. — Ack, hvad det skall bli roligt.

Magistern (undersökande knappen). Sådant der dekaitcradl kläde ä’ så skört somfnöskej der är en hel repa vid knappen. — Det är ändå knappt lio år se'n lian syddes.

Marianne. ISåh, vet Magistern något?

Magistern. Ne-ej, hvad är det då? (För iig.) Det niäste stickas ihop med silke.

Marianne. Jo Willner är kär i Emelie lian också.

Magistern. Ilan också? Ilon vill väl inte säga, att jag är kär i hennes syster?

Marianne. Nej, Kammarherren Schys-selberg menade jag.

Magistern. Nå, ä‘ det så underligt? Willner är uppfostrad i huset, och är en rätt hygglig gosse, fast han inle kan någon latin. Jag präntade nog med honom.

Marianne. Men ser Magistern det underligaste är, att Emelie inle vet, hvilken hon skall tycka mast om, Willner eller Kammarherrn.

Magistern. Jaså, hon är i valet och i qvalet; incidit in Schyliam qui vull cvi-tare Carybdin. Det blir väl slutligen någon kan jag tro. En nitlon års cnka är så godt som bara barnet, fastän hon enligt lag är myndig.

Marianne (ser ittäl scenen till höger).Der komma pappa och Emelie, låtsa inte om att jag sagt Magistern något.

Magistern. Jag har ju rakt ingenting fått veta?

Marianne. Farväl Magister; pappa kunde förstå att jag hade något att säga Magistern, och det får han inte. Magistern får lof att gå sin väg, jag blir så gerna qvar jag.

Magistern. Ja, det är klart, att man, då man talar vid en person, alltid har något att säga honom, annars tege man väl; men jag går också; de tycks vara i djupt samtal och jag är inte nyfiken. — Förstod hon den piken? (Gär åt venster.)

TREDJE SCENEN.

B.vro.nen , Emelie (komma frän lwger).

Maiiia.w.

Baron (till hnger om Emelie). Du har således bestämt dig att välja; nåh, ja, det har jag ingenting emot, det misslyckades sä pass då min salig hustru företog sig att utse en man åt dig, att jag hälst ser, att du väljer sjelf, så alt ansvaret inte drabbar mig, om det lyckas mindre väl.Emelie (till vensler om Baronen). Ja, min far, men jag vill välja klokt; jag vill inte endast följa mitt tycke, jag vill lära känna min tillkommande mans karakter, hans lynne, hans hjerta, dä det blir sig sjelf lemnadt. Den der sköna fernissan, hvarmed hvarje älskare betäcker sina fel, nötes snart bort hos mannen; jag vill derföre pröfva dem.

Baron (skrattande). Ja sä, det är en ypperlig plan, som dn lärt dig i romanerna; du kan till exempel låta någon gå ut på bron vid sågverket, och ha en docka på armen, som ser ut som ett litet barn och passa på då hcrrarne äro i grannskapet; barnet fälles i vattnet; den föreställda modren ger till ett anskri; her-rarne hoppa bums i strömmen och rädda barnet, och den som bär fram den genomblötta dockan till ditt ombud, blir din man. Det är ett slags prof. — Du skickar cn gammal gumma mot dem på vägen; hon tigger; herrarne åhöra med mycken rörelse hennes historia och ge henne penningar. Den som ger en riksdaler till den fattiga, är en ädel manoch får ditt hjerta;' men den som bara ger en sexstyfver är en barbar och han^fär korgen. Det är åter elt annat prof.

Emelie. Nog gäckeri, min far, min plan är allvarligare. Pappa kan ha rätt i, att prof aldrig äro af den natur, att man kan derefter rätta sitt omdöme; men olt fruntimmer har aldrig tillfälle att se den som en gång skall ledsaga henne genom lif-vet, i sitt hvardagsskick, han må vara så länge som helst i hennes sällskap. Han glömmer sig aldrig, utan visar sig alltid annorlunda och bättre än han är. Le således inte min goda pappa åt din Emelie, om han åtminstone en gång vill se den, hon skall välja till man, i ett obevakadt ögonblick, då han handlar utan att tro sig vara sedd.

Marianne (till höger om Baroneri). Deri har Emelie alldeles rätt.

Baron. Jaså, det tycker du också? — Ja, ni kan ha rätt, barn; men huru ett sådant prof skall vara beskaffadt, faller sig inte rigtigt tydligt för mig.

i Emelie. Jag har också länge tänkt påsaken och sluteligen kommit pä en plan, som jag tror skall lyckas.

Raro/t. Näh, låt höra.

Emelie. Jag vill nemligen inte allenast, pröfva deras hjerta, ty det kan vara vekt och själen ändå ha andra fel, som göra en man odräglig. Min salig Jaques var derpå ett exempel. Om jag endast såg (ill ett godt, vekt hjerta, så har Schyssel-bcrg elt stort företräde framför Willner, ty han är så lättrörd, alt han knapt utan brytning i rösten kan deklamera ett skönt skaldestycke.

Baron. Men Willner då? Dn känner honom från barndomen; han har alltid varit en god, hederlig gosse, och hans utseende är behagligt.

Emelie. Det är sant, men jag känner honom inte ändå; man kan vara god som barn och bli rätt elak sedan. Jag vill, om jag kan, kasta en blick in i hans själ sådan han nu är.

Marianne. Deri gör Emelie alldeles rätt; hon har samma tanka om den saken, som salig mamma.

Baron. Ja, Kr mor var ett örträffligt

Hfruntimmer; hon hade sitt värde i hjer-tat och fordrade det af andra.

Marianne. Ja, salig mamma såg bara till en menniskas själsegenskaper. Vet pappa hvad hon ofta sa' till oss?

Baron. Nej, hur' sa' hon?

Marianne. Barn, sa' salig mamma mänga gånger. (Till Emelie.) Ja, du Emelie hörde det likaså väl som jag. Barn, sa' hon, om ni någon gång skolen välja Er en make, se då alltid på hans hjerta, på hans lynne, och fäst inte afseende på hans sätt att vara och hans utseende; pröfva hjertat framför allt.

Baron. Jag igenkänner min förträffliga Klara i de orden. — Ja-så, er salig mamma sa' så ?

Marianne. Ja, det sa' hon och tilla' alltid: ”så gjorde jag då jag gifte mig med pappa.” — Ack, livad salig mamma höll af pappal

Baron. Ja, och jag älskade henne innerligare, än hon ens anade. (Torkar sig

i ögonen.)

Marianne. ”För si”, sa' salig mamma, ”dä jag valde Er goda far till man, sågjag endast på lians ädla hjerta, hans-milda sinne och hans öppna själ. Det gjorde att jag alldeles inte, som en annan flicka kanske hade gjort, fastade mig vid, att han har en ful näsa.”

Baron (tar sig omedvetet om näsan). Ja sä, sa' salig mamma det? — Men Emelie, säg hurudant är ditt prof?

Emelie. Pappa får inte skratta.

Baron. Det lofvar jag. Då jag för en stund se'n skrattade, trodde jag inte att din plan var allvar; den föreföll mig nästan för romanesk. Att pröfva menniskor är ett lifstids-studium och går inte så vigt för sig, som i ett theaterstycke.

Emelie. Mitt prof är mycket enkelt, — bara pappa inteo skrattar åt mig.

Marianne. Ah, nej, pappa har ju lof-vat. Låt oss få höra. (För sig.) Jag är bra nyfiken.

Baron. Ja, berätta, min lilla mennisko-kännerska.

Emelie. Pappa vet att Magister Som-merdal har en bror som är Pastor i nästa församling. Pappa mins troligen hans svägerska, den der sköna flickan, livarsfägring vi alla beundrade, den der flickan med förgät-mig-ej-ögonen som Ilofmar-skalken på Kathrinelund alltid sa' —

Baron. Nåh, vidare, hvad hör det till profvet?

Emelie. o, ganska mycket. Pappa vet att den vackra flickan förlofvade sig med en ung karl; han öfvergaf henne; hon fick hektik och dog då hon fick underrättelse att hennes älskare gift sig med en annan. Hon dog af sorg.

Baron. Jo, jag mins den ömkliga historien. — Nå, vidare.

Emelie. Nu har jag talat vid fru Som merdal, som alltid varit min vän, alt hon under ett främmande namn skulle

berätta händelsen för Willner och Kammarherrn.

Baron. Nå ja, det blef väl några ex-klamationer kan jag tro, och dermed slut. Det profvet duger inte, min lilla Emelie, och det derföre, att det inte är något prof. Lät dem så gerna läsa en roman och ge sitt omdöme.

Emelie. Pappa vet inte ännu allt. Ilon ska’ säga lill Schysselberg, att Willner är den nedrige älskaren, och för Willner skallhon säga, att Schysselberg är den, som öfvergett flickan, som i berättelsen ännu lefver, och döende begär ett samtal; ingenting vidare. Saken ta^ så, att man ber Schysselberg leda Willner och Willner leda Schysselberg på rätta vägen.

Baron. Det der blir en vacker historia; de komma ihop alt duellera.

Emelie. Det fruktar jag inte, ulan bara att de inle åla' sig kommissionen.

Baron. Ja-ja men, kommissionen är också inle synnerligen behaglig.

Emelie. Pappa finner således att prof-vet är dubbelt. Först får jag se huru dc uppfatta den arma flickans lidande och den trolöses brott; — det är ändå det minsta. Se'n får jag se om de ulan någon annan drifkraft än sitt eget hjertas, vill uppoffra möda eller lugn för alt lrösta cn olycklig; men dessutom får jag se om någon af dem vill begagna det vapen <le fått för alt skada hvarandra i pappas ögon eller mina. — De frukla hvarandra, det vet jag.

Baron. Din plan är slug nog. — Det senare i synnerhet pröfvat- manien; barman nemligen något anlag för dåliga handlingar, är det troligast alt man begår dem, då man är afundsjuk på en rival och genom en sådan tror sig kunna bli af med honom.

Emelie. Pappa gillar således min plan?

Baron. Både ja och nej. Det var likväl bra att du inte ställde till det der på egen hand. — Det må gå huru det vill, så slutas allt ändå på skämt; jag ska’ slälla't te’ rätta om herrarne bli heta.

Marianne. Ack, ack, livad det blir ro-ligt!

Baron. Men, Emelie, om begge uppföra sig på samma sätt, då är du den narrade. Hvilken ska’ du välja, och hvilken ska’ du afskeda?

Marianne. Tyst nu. Der komma de begge opröfvade herrarne. Det vore kanske bäst att vi gingo vår väg; de ha’måhända något att talas vid. (För sig.) Jag måste laga så att jag får bort pappa, ty jag vet något, jag, som inte han får veta. (Högt.) Kom, pappa, jag ska’ visa pappa vårt lilla erimitage, det är upprepareradt.

Baron. Ja-så, de unga ha' ett erimitage,nå, jag kan säga; det är väl ämnadt som en tillflyktsort för lilla Marianne, då hon tröttnar vid verldens buller. (Skrattar. Be gå åt venster.)

FJERDE SCENEN.

Kammarherre?!. Wilener. Ex Trädgårdsmästare (komma från häger).

Kammarherren (till hiiger om Trädgårdsmästaren)• Se här, trädgaidsroästare, ni ska’ anskaffa en stor, hög tunna, ju högre ju bättre och ställa här mellan träden, (ViSar honom) något bakom på den der upphöjningen. Ni ta’r alla trädgårdsdrängar och folk t ill hjelp och klär henne efter de» här ritningen (lemnar honom ett papper). Der slår med bokstäfver märkt huru det skall vara.

Trädgårdsmästaren (till venster om Kammarherren)• Ska5 tunnan kläs utanpå?

Kammarh. Du är ett nöt, det förstås.

— Utanpå.

Trädguvdsm. Ja-så, nu förstår jag, men jag länkte — — —

Kammarh. Befattar du dig också med att tänka? — Gå din väg och skaffa entjenlig tunna; hög ska’ hon vara. — Gä nu !

(Trädgårdsmästaren gur ut till vensler.) — Ilar Löjtnanten skaffat sig en passande drägt för Frithiof? Jag har en gång sjelf utfört hans rol i en tableau vivant, men den här gången kan jag inte, ty jag måste deklamera några verser till baronens ära och delta i kören, för alt inte säga dirigera det hela. — Löjtnanten ser så ledsen ut i dag.

IVillner (till venster om Kammarherren). Ja, jag har i dag varit vittne till en olycka , fastän jag hoppas att den inte blir så stor, som den kunnat bli.

Hammarh. Låt höra; ja så, här händer också olyckor här nere; i Stockholm går ingen dag förbi, som inte någon ihjel-köres och innebrännes eller dylikt. Låt höra.

Willner. Två unga bönder gingo i dag bittida ut på jagt; , de viste inte af hvar-andra. I morgondimman får den ene se något svart på sluttningen, och han tror att det är orren och skjuter. Ett skri hördes, han hade träffat sin vän. Ilan varotröstlig; den sårade afdånade och fördes hera.

Kammarli. Nåli, dog han knall och fall?

Willner. Nej, han vaknade äter; jag kom just förbi. Ni skulle hört den arma hustruns jämmer och barnen, som stodo omkring sin far! — Det var sönderslilan-de. Vi undersökte skadan; jag vill hoppas att fastän han fått skottet i bröstet, kan han räddas. Den sårade hade lyckligtvis haft sin plånbok på sig och kärn-skottet hade kommit midt i sedelbundten.

Kammarh. Ha, ha, ha! det der är ett räddningsmedel, som vi något hvar få vara utan. Det är också en olägenhet, att en officerslön är så knapp, att man skjuter genom hans plånbok med sparfhagel.

— Nåh det var ju bra. — Men Löjtnanten ser ändå så sorgsen ut.

IVillner. Jag är inte sorgsen, men jag kommer alltid i en högtidlig sinnesstämning då jag tror mig se spår af Guds försyn.

Kammar/i. Ja-ha — Guds försyn — ja-så — A propos, hur länge har Löjtnanten varit i tjenst?JVillncr. I sex år.

Kammar/i. Ja-sä, ja, jag kan höra det, att Löjtnanten inte ä’ så rasande nyligen kommen in på regementet. Vi börja sällan att tänka på Guds försyn förr, än vi ro nära pensions-mässiga. Dessutom äro olyckor endast skuggbilder på lifvets taf-Ia; ntan dem fick hon ej relief, och då man ser lifvet från en högre ståndpunkt, så förfalla alla små bekymmer till ett intet.

JVillncr (småler)- Det kan vara rätt, men jag innehar inte ännu den högre ståndpunkten.

Kammarh. Det är skada det. — Löjtnanten är ju gammal bekant här i huset; Baronen har ju gjort hans fortune?

JVillncr. Ilan är min välgörare; då min far dog, blef han min andre far; lian gaf mig bildning och har gjort mig till hvad jag är.

Kammarh. Ja, till Löjtnant.

JVillncr. Till en menniska, som åtminstone önskar att vara så god som möjligt.

Kammarh. Det är ganska vackert af Löjtnanten. (För sig). Det der var migen lustig patron. (Högt.) Baron är således Löjtnantens andre far, sa’ han; förlåt mig, hvad var Löjtnantens salig herr far?

Willner. Inspektor på ett af Baronens gods.

Kammarh. (något stolt). Ja-så; det fäg-nar mig att få göra Löjtnantens bekantskap; jag har länge känt Baron och fröken, och under deras sejour i Stockholm om vintrarna, har jag alltid freqventerat deras hus; men här på deras landtgods har jag aldrig varit förr; det är ett skönt ställe; men det måste ändå vara tråkigt att vistas på landet hela året om? Löjtnanten är helt säkert här bara på besök?

JVillner. Ja, jag är bara på besök, men jag arrenderar en liten egendom i grannskapet, der jag bor.

Kammarh. Det är skada. Löjtnanten borde vara i Stockholm; der är det enda ställe, der man kan göra lycka; man blir bemärkt, man kan få sig bekantskaper; man kan skaffa sig kanaler till högre ort, med ett ord — endast i

Stockholm kan man vänta lycka i befordringsväg.

IVillner. Den kan man, hoppas jag,finna hvar som helst, endast nian med nit och duglighet söker uppfylla sin pligt.

Kammar/i. Löjtnanten är mig en skarp satirikus; ha, ha, ha! verkligen rätt bra sagdt, på min ära; men raljeri a part; 0111 Löjtnanten behöfver ett ord till vederbörande, så känner jag vägarna. — Jag känner vägarna, herr Löjtnant, och är en infödd Blasieholmare.

IVillncr. Kammarherren är allt för god; jag tackar emedlertid — —

Kammarh. Ah, betyder ingenting, vänner emellan.— Vi äro ju vänner?— här ute på landet.

fVillmr. Jag tackar, herr Kammarherre; vi äro vänner — (med. någon tonvigt) här nte på landet; — när jag ser att blott duglighet ej förslår, skall jag anmäla mig hos Kammarherren. Men nu om något annat. Hur går det med vår ta-bleaux vivant?

Kammarh. Det var bra att påminna mig om den saken; ja, vi ha’ beslutit, fröken och jag nemligen, att tablån skall föreställa det ögonblick, då Frithiof och

In-Ingeborg knäfalla inför Balders altare ocli då Frithiof säger: ”böj knä med mig; ej bättre gåfva, ej skönare för Balder fanns, än tvenne hjertan, hvilka lofva hvarann en kärlek fast som hans.” — Men — men nu har jag som sagdt är inte tillfälle att vara Frithiof, utan har tänkt på någon annan, till exempel Löjtnanten; rolen är lätt, man är alldeles stum och utan gester, och hvad attityden angår, ska’ jag ge Löjtnanten den rätta ställningen.

IVillner. Jag får då knäfalla bredvid Emelie?

Kammarh. Ja-ha, alldeles rigtigt, bre-devid Baronessan. — Ha, hal — lian skulle kanske hellre knäfalla för henne?

IVillner. Hvarför inte?

Kammarh. Ja, hvem ville inle det? — Hon ä’ förtjusande. — Men derom var det inte vi skulle (ala. Nog af, min vän är den lycklige, som får knäfalla bredevid henne. (Med tragi-komisk effekt.) Mitt öde är att endast deklamera. Löjtnanten åter, tiger och knäfaller, (för sig) som en automat i min hand.

2De Förre. Magister Sommerdal (kommer frän venster).

Magistern (till venster om Willner, för sig). Här äro de begge två. (Högt.) Posten är kommen om herrarne vill se tidningarna, så fås de på kontoret.

Rammarh. Jag läser aldrig tidningarna.

Magistern. Men avisorna äro ändå ibland rätt pusslustiga; de der avisskrif-varne skrifva en hel hop som ä’ roligt nog, fast det inte är grundligt; jag för min del läser dem mycke noga från ång-fartygsturerna ända ned till annonserna om böcker och flaggduk och fattiga enkor som slå på slutet, och dessutom ha herrarne bref deroppe.

Willner (för sig). Kanske från min mor; hon var sjuk då hon skref sist. Jag skyndar. (Gä'- till venster.)

SJETTE SCENEN.

K A M M A R U E R R Ii >. M A GI STEK K.

Kammarll. (till höger om Magistern, närmar sig honom och slär honom pä axeln).Nåli, käre Magister, lii ä’ en svåra lärd man; Fröken Marianne har talt om, att Ni åtagit er bli guden Balder i afton. Ni som liar grundliga insigter, kan undervisa oss i kostymen med mera.

Magistern (till venster om Kammarherren, smickrad), flä, hä, — visserligen , visserligen — om jag inte hedrar mig, så står något om det ämnet i Sjöborgs antiqviteter; der står, ni fallor äfven något om Balders kostym.

Ram mar h. Rigfigt, Ni gör oss alla förbundna om Ni ville vara så god; men nu något annal. Ni är en gammal god vän med Löjtnant Willner?

Magistern. God vän? Ah ja — han liar varit min discipel.

Hammar h. Ja så, er discipel? Det var eu lycka för honom; han har då grundliga kunskaper?o

Magistern. Ah ja — så der — han ä' i:.te egentligen utan —

Hammar/i. Så der bara — ni drar på målet.

Magistern. Ja, för att säga sanningen, så var han läraktig i åtskilligt, som tillexempel historien; men det var på sitt eget vis. Artal och genealogier mindes han aldrig, men ville promt ha reda på de historiska personernas karakterer, folklynnet och sådant, som blott tillhör en kri-tikus och inte en lärjunge. — Latinska gramatikan gick det eländigt med. Men judicium har han, elt godt judicium.

Iiammarh. (skrattande). Ja-så, han hade inte lust att läsa; han var således så der liknöjd utaf sig mot Er?

Magistern. Åh, nej, det kan jag inle säga; men latinet föraktade han och va' inte i stånd att skrifva en stil utan bäckar.

Kammarh. Ilan var således en slags odåga ?

Magistern. Inte just det; men inte dugde han stort, och derföre gaf jag Baronen det rådet, att låta honom bli militär.

Kammarh. Ilerr Magistern torde påminna sig att jag — jag, herr Magister, tillhör detta stånd och är Kapten.

Magistern (förlägen). Ja så, det var en annan sak. — Ja, jag menade inte så, utan endast att han, som inte passade för boken, bättre passade för pliten —hä, hä, ha. — Jag kom verkligen inte ihog, att Herr Kammarherren va' militär. Herr Kammarherrens skick ä' så fredligt och beskedligt och hm, lim--

mjuka tjenare, måste gå opp te' Baronen. (Gar till venster och talar under bortgåendet). Hvem fan kan veta att en Kammarherre och en Fältherre kan vara samma person.

SJUNDE SCENEN.

Kammarherren (ensam). Brr, den infama posten är kommen. Det är en gemen inrättning den post inrättningen; det ilar alltid i mina nerver när jag hör ett. post-horn ; — nn, tänker jag, kommer den krabaten och trumpetar för ett björnbref eller något dylikt; de ha ett säkert väderkorn de der herrar fordringsägare och skicka sina bref som sporrhundar efter hederligt folk, hvart man än vill fly. — När man kommer ned åt landsorten sa här, skulle allt vara bra, blott inte posten vore; men de satans kommunikationerna! och likväl skrika ständerna på ökade kom-muuikationer. Jag önskade att de fyrastånden hade fått så många af det slaget som jag, så skulle de tacka Gud att de inte ökades. Memorialet', promotorialer, kommunikationer, resolutioner, stämphult papper och expenser — jo, jo, jag vet hvad det vill säga.

Eu Betjent (kommer frän venster med tre bref). Ilär är kammarherrens post. (Går till venster.)

hammar!l. (håller brefven ihanden utån nit. se på dem). Se sa, nu äro de dä här. Tre stycken! det va' rätt vackert; de ä' lämmeligen tunga. Sådana der figurer skrifver alltid på groft papper. Del är en observation som jag har gjort. Jag trotsar den, som nånsin sclt ett björnbref skrifvit på rosepapper. Ha, ha, ha! nåh, kurage, del är då inte första gången, nej, verkligen inte den första, (suckar) troligen inle heller den sista! — Låt se: (ser på ett bref) ja så, från min mamma; äh, det kan jag utantill. Det börjar: ”Min innerligt, evigt älskade son! jag har inga pengar nu, mitt hjerta svider”, och så vidare — ”att jag inga har inne nu. — Om du såg mina tårar”, och så vidare. (Stoppar biefvet obi utet i fickan.) Det härläses vid tillfälle, ty hade det varit pengar i, hade gumman nog rekommenderat det; hon rekommendera femti riksdaler! Ha, ha, ha! posten kunde kantänka bli röfvad på femti riksdaler, ha, ha, ha. (Ser pä det andra brefvd som är tjockt och ston.) I sigillet M. G.; hvad är det V fast lika godt, formatet känner jag igen. — Stockholms poststämpel. — Jag kan inte begripa. (Bryter bref vet och läser tyst.) Se sa, för tusan 1 Ja-sä, mamsell Maria Grönstrand kan inte vänta pä sina lumpna 143 riksdaler 23 skilling och 4 runstycken banko. Min älskvärda värdinna i hufvudstaden — n:0 22, qvar-teret ”Ugglan större.” — Det var dä en förbannad dumhet af bror min. Jag skref och bad honom skaffa mig luisrum der en mamsell var värdinna. Nåh

väl, jag tänkte att med mitt sätt att vara ocli med min figur, kunna bo pä drägliga villkor — och så hyrde han io mig väl hos en mamsell — men hos en furie, gammal som Riddarholmskyikan, men dock likväl brandfri som en patenterail kassakista. — Hon är en gammal ful käring och snål se’n, sä Gud sig förbarma! — Kurtisen kröp iskrinet, det förstås. Nu hotar hon att med tjenliga medel taga ut sin fordran. — Åh-ja, dertill behöfs verkligen både tjen-liga och otjcnliga medel. — Ni ska’ fa vänta lilla mamsell Grönstrand, det både kan OCh vill jag lofva. — (Stoppar ner brefvet.) Det tredje — en biljett? Åh, så nätt! Den måste läsas. — Fruntimmersstil. (Läser.) "Herr Kammarherre! Ett fruntimmer önskar tala vid Er i parken vid bosken klockan precist fyra i eftermiddag.”

— Se det var något; — jo, jo, det ska’ ske- min sköna. — Hvem fan kan det väl vara? — Någon kommer. — Klockan fyra, så var det — här — ja rigligt — hvem fan kan det vara?

ÅTTONDE SCENEN.

Kammarherren. Magistern (från venster).

Magistern. Mjuka tjenare. — Nåh, herr Kammarherrn har väl fått sina bref, vet jag? Tidningarna innehålla just ingenting nytt. — Spanien har dock fått sig en ny konstitution, innehållande — — —

Rammarli. Lika goilt hvad den inne-håller; sådant lappri kommer och går som en snufva; men — (för sig) karlen kan ge mig någon upplysning. (Högt.) Känner Magistern fruntimren här i trakten?

Magistern. Ja, visserligen, hur då?

Kammarh. Jag ville — det är nemligen roligt att höra omtalas folk som omger det ställe, der man vistas;.— jag ville gerna höra Ert omdöme om damerna här i trakten.

Magistern. Mitt omdöme? — jag förstår mig inte synnerligen på damer; — jag har aldrig lagt mig på att studera inodejurnalen.

Kammarh. A jo, börja. — Hvilken bor närmast af de unga ogifta damerna?

Magistern. Ogifta? A jo, till exempel Länsmansdottern. Iitn, hon, Anna Kajsa

— en galant flicka.

Kammarh. Har hon bildning?

Magistern. Ja, visst har hon det. — En rätt hygglig flicka.

Kammarh. Är hon vacker?

Magistern. Ja ha, det kommer an på tycke och smak. — Hon är något lång, ungefär af min växt.Iiammarh. (för sig.) Det var en vacker sötunge. {Högt.) Ja-så. Nåh, vidare.

Magistern. Också prestens dotter, ä’ en innerligt söt flicka.

Kammarh. Och vacker ?

Magistern. Ja, vacker som en dag.

Kammarh. (för sig). Kanske det är hon? Kanske hon sett mig? (Högt.) Ja-så.

— Nåh, Magister, kommer hon kanske hit med det andra främmandet i afton?

Magistern. Nej, det kan hon inte; hon ligger i smittkopporna nu.

Kammarh. (för sig). Se så, då är det inte den heller. (Högt.) Adjö, Magister! (klappar honom pä axeln) '7i råkas en annan gäng. (Går till höger).

NIONDE SCENEN.

Magister* (ensam'). Det är fasligt hvad jag kommit i smöret; förr såg lian mig knappast; men se kunskaper och lärdom ftro dock hvad de äro och taga sig alltid ett rum. Hela dagen har jag varit på språng för att ta’ reda på hur jag ska’ vara klädd, som gud betraktad — och allt hvad jag kan se, blir jag tiil slutdraperad i ett lakan eller på sin

liöjd en bordsduk. (Pustar.) Det ska' bli godt att hvila lekamen en stund och dessutom ve-derqvicka själen med läsning. (Tar opp en bok.) Ciceros orationes äro högst intressanta; de äro min vederqvickelse. (Gär in

i bersän till venster, der han tar plats sä, att han ses af åskådarena, och sätter sig

att läsa.) Här ska' man väl inte hitta på mig så fort. (Läser).

TIONDE SCENEN.

Emelie. Marianne. En Beslöjad Dam (komma Jrän venster; alla närma sig mera högra sidan af theatern).

Emelie (till höger om Fru Sommerdal). Således, min goda fru, är allt öfverens-kommit oss emellau spela bara sin rol väl.

Fru Sommerdal (till venster om Emelie). Jag har inte svårt att göra det; min stackars systers öde står så lifligt för mig. Men bara inte vårt upptåg kan väcka förargelse?

Emelie. Frukta inte; min far vet planen oeh upptäcker den i rättan tid. Magistern (för sig i bersäen). Hvem kan

flden der menniskan med doket vara? Det är en qvinna, det är nog för att förvilla mig. Hm — hur var det här. — Det är ändå väl att de hålla sig der borta och inte kackla efter vanligheten.

Marianne (till venstev om fru Sommei dal). Ack livad det blir roligt, söta Emelie 1 Jag får väl också höra på?

Magistern. Sc så, ilen der skriker då som en brandvakt. — Höra på en tablå vivant, det är qvickt, det.

Emelie. Ja, Marianne, det ska' du, det kan bli en lärospån äfven för dig.

Magistern. Hon talar då beskedligt. Lärospån var det enda jag kunde höra.

Emelie. Men vi måste snart dölja oss. Klockan är nära tre och då ska' Willner inställa sig. Klockan fyra kommer Schys-selberg.

Marianne. Och klockan fam ger du utslaget.

Emelie. Tyst, Marianne, vi ska' akta oss för lyssnare; men hvad ska' nu den stackars flickan heta, som sörjer den otrogne Schysselberg? Det får inte vara någotsom är kändt i trakten, ty då finner Willner att allt är påfund.

Marianne. Kalla henne Maria Grönstrand, så heter, hörde jag af Kammarherrens hetjent, hans värdinna i Stockholm.

Emelie. Ja, min goda fru Sommerdal, kalla er syster Maria Grönstrand då ni talar vid Willner, och för — hvad ska' hon heta? — Marianne, hitta på ett namn.

Marianne. Den stackars flickan som sörjer sig till döds för Willners skuld, kan gerna heta Groth — så heter marketen-terskan på mötena.

Emelie. Kom bara ihog namnena, och förväxla dem inte. Grönstrand heter er syster då ni talar vid Willner och Groth då ni talar vid Kammarherren. — Inte tvärtom, kom väl ihog det!

Marianne. Lilla fru Sommerdal, ack hvad den explikatiouen blir rasande rolig!

Magistern (för sig). "Sommerdal och explikationer bli rasandel" — Nippertippa, står hon der och förtalar mig på min bak; det trodde jag henne inte om.

Fru Sommerdal. Således Grönstrand till Willner — Groth till Kammarherren — numins jag. — Jag har blifvit lite förskräckt

— ack om det går väl allt det här! Emelie. Frukta inte, jag är ju inte langt

borta; vi ska' hjelpa frun från hela saken och vända allt till löje om det misslyckas.

— Farväl, glöm inte namnen. (Emelie och Marianne gå in i bersåen till höger och fru Sornmerclat bort i fonden.)

Magistern. Se sä, nu sitta de der på sin sida och jag på min. — Vi äro således kommendanter på parkens

dardaneller, och den der menniskan med doket är såsom ett skepp; det blir roligt att se när hon stryker toppsegel.

Emelie (till Marianne). Klockan ä' snart tre. Om Willner inte kommer, har jag fått nog upplysning om hans hjerta. Hans bref innehåller, att cn lidande menniska anropar hans hjelp och beskydd; den som inte hör en sådan bön är en egoist.

Marianne. Lita du på mig, han kommer nog.

Emelie. Marianne, du är bara ett barn, du känner inte karlarne huru dc kunna förställa sig; de äro så ömma, så veka, så ädla i sin fästmös närvaro; men de ä'knappt gifta, förr än det hårda, det obändiga i deras lynne kommer fram.

Marianne. Det måste vara högst olyckligt att vara gift. — Men pappa och mamma voro så lyckliga. Pappa ä' inte hård af sig.

Emelie. Ja, ser du, pappa är ett undantag från regeln.

Magistern (för sig). Quoute.umque det är ett skönt ord — likaså duntaxat; det är en rythmus och klang i de orden.

Marianne. Jag sitter som på nålar; han måsle väl komma snart.

Emelie (ser />a klockan). lio minuter öfver tre. - Jag liar således misstagit mig om Willner. Man var likväl så god då han var barn — men tiden förändrar allt.

Marianne. Aä, nå, tio minuter ä' väl inle hela verlden. — Du är bra kinkig, häsla syster. — Så kinkig ska' jag aldrig hl i-

ELFTE SCENEN.

De Förra. Wnun (kommer frän ven-sler, med elt bref i handen).

Willner. En besynnerlig biljett; jag

flhar läst och läst om den, men begriper den ändå lika litet. (Läser.) "Om ni vill göra en döende till viljes, så kom i parken vid bersåerua klockan precist tre i eftermiddag." — Kommer en döende hit eller hvad — ? Ja, jag begriper det inle.

Magistern (för sig). Nej, det kan väl hin onde begripa.

IVillner. Det kan inte vara gäckeri, det är allvar; men hvad kan^ jag göra för en döende? — Trösta? — A ja, det kan hvar och en deltagande menniska göra; dertill fordras hvarken lärdom eller rang

— endast deltagande.

Magistern. INe-nej, lärdomen är inte så lätt att inhämta. — Deltagandet hör till naturalia och det kan hvar käring ha.

IVillner. Och det vet Gud att jag gerna ville trösta, lugna, om jag kan.

Marianne (till Emelie). Han talar ju rätt vackert, och det till på köpet vid sig sjelf. — Hör du, Emelie lilla, han vill väl inte narra sig sjelf heller?

Emelie. Tyst, Marianne; jag förstår inte hvarför hon dröjer att komma?Marianne. Ah jo, hon läser öfver namnen.

Willner (ser pä sin klocka). Klockan år redan eu qvart på fyra. Kanske hela tillställningen är ett infall af Kammarherren? Han vill gerna roa sig på andras bekostnad.

Emelie. Hör bara, han är ond på Schys-selherg!

Magistern (för sig). På min bekostnad har han inte velat roa sig; men lian har urskiljning; en helt. annan sak med honom der, som inte kan explicera Cornelium.

Willner. Schysselberg älskar Emelie, hvem gör inte det? Jag har tyckt mig märka, att han i hennes närvaro vill vara qvick pä min räkning; jag kan inte då svara honom som jag borde. Min känsla för henne gör mig tvungen,

kanske till och med tafatt. Det är ändå besynnerligt att vara kär på fullt allvar.

Marianne (till Emelie). Hör du, — kär på fullt allvar.

Willner. Jag resonnerar vid mig så godt jag kan, eljest vore jag olycklig; men jag har funnit fel hos henne, och dem söker jag förstora för att trösta mig.t

Emelie. Fel, de voro rätt intressanta att få höra.

IVillner. Hon tycker om att vara smakfullt klädd. Detta är väl inte något fel, men jag ville gerna göra det till fåfänga.

— Ilon är ofta sluten och mindre glad; det vill jag göra till sträfhet i lynnet. — Ack, om jag kunde sjelf tro mina tröstegrunder! Men mod, Willner, du kan ju förklara henne din kärlek, det ska’ lyckas eller misslyckas. — Nej, nej, jag kan inte. Då man står på brädden af en afgrund, blundar man för alt inte svindla och falla ner. .lag tiger, för att inte på en gång kastas ner i djupet. Jag känner likväl, att jag skulle förtvifla, om en annan fick kalla henne sin.

Emelie {för sig). Der sticker egoistcn fram.

Marianne (till Emelie). Men det kan man likväl säga, är elt rätt artigt egoisteri.

Emelie. Men att han anmärker att jag vill klä1 mig smakfullt, och vill kalla det för fäfänga, ä1 ändå något starkt.

Marianne. Ja, det va’ sant, man kan just bli ond på honom. Inte kan du klä1dig i säck och asko nu sedan sorgåret är slut ?

TOLFTE SCENEN.

Dc Förra. Fuu Sommerdal (hummer in

frän fonden till höger).

F'VU Sommerdal {till höger om Willner ,. Förlåt, herr Löjtnant, att jag besvärat Er.

IVlllncr {till venster om {Fru Sommerdal

Jaså, det är i\'i som skrilVit det här bref-vet? — Kan jag vara till någon tjenst? Jag äger gu'nås inte mycke.

Fru Sommerdal. Ack ja, Ni kan göra mycke; Ni kan hjelpa mig alt återföra en lättsinnig menniska till fullgörandet af den enda pligt, han ännu har att uppfylla, sedan han förgätit alla andra.

Willner. Förklara Er, jag förstår Er inte.

Magistern 'för sig). Det kan jag irite heller begripa. — Det är hon med doket?

Fru Sommerdal. Jag har en syster. Det kom en gång en yngling i våra föräldrars hus; han var af hög börd och ett intagande sätt att vara; han hade godt hufvud, ack! om man kunnat säga det-samma om lians hjerta! Ilan talade om kärlek för min stackars syster; de svuro hvarann evig trohet; min syster drömde om en lycklig framtid vid hans sida, men bedrogs! Den trolöse öfvergaf henne, och den stackars Maria aftynade dag från dag. Ilon skref och bönföll om blott ett samtal

— ett farviil, — men hon fick inte svar.

Willner. Hvem är han den nedrige?

Fru Sommerdal. I början hoppades ännu min stackars Maria, att han kunde ha blifvit hindrad, kanske att brefvet inte träffat honom. Så jollrade hennes sårade själ ännu om tröst, och hon egde inte styrka att glömma honom. Men snart blef allt tydligt för henne och hon dignade under smärtans börda; den veka blomman bleknade och blott de hektiska rosorna på kinderna antydde lif — ett. lif, 10m snart skulle flykta. Nu ligger hon på dödsbädden och ännu med de darrande läpparna hviskar hon den trolöses namn och ber om blott ett ord, en handtryckning, en tår, för att dö nöjd. Derora har hon bedt honom i ett bref, men har inte fått svar.IVillner (rörd)- Min fru, hvad kan

jag göra dervid? Känner jag den trolöse, eller på hvad sätt ska’ jag hjelpa er?

Fru Sommerdal. Jo, Ni kan hjelpa; Gud vare tack att ni äfven vill. — Marias älskare är Kammarherren Schysselberg. Magistern (för sig). Der ha vi ägget! Willner (öfverraskad). Han! Ä’ de möjligt? Kan han vara så hård? Jag har trott honom endast vara lättsinnig.

Fru Sommerdal. Det finnes ingen o-barmhertigare, än en lättsinnig menniska.

— Ilan ger sig aldrig tid alt forska efter djupet af andras lidande.

JVillncr. Ni kan ha rätt; men Schysselberg och jag äro inte närmare bekanta< han har blott i fjorton dar varit här i trakten — han ska’ hånskratta åt mig.

Fru Sommerdal. Men Ni har en annan utväg; Ni vet att han älskar den unga enkan, Baronens dotter. En vink om förhållandet till Baronen — och allt vore hjelpt; Ni är som barn i huset och — Willner (afbrytande), Nej, min fru, det kan jag inte —

Fru Sommerdal. Hvarför inte?Willner. Det vore dåligt — jag är inte någon baktalare. Men jag ska‘ tala vid honom sjelf, lian må hånskratta, om han vill. Jag ska^he, jag ska’ bönfalla

Fru Sommerdal. Men om Era böner inte verka mer än Marias?

Willner. Nåh, då ä’ vi bägge officerare, tjcna samma fosterland, i samma arme och måste älska hedern framför allt.

Fru Sommerdal. Bara ingen ofövsig-tighet, ingen hetta; i den döendes namn ber jag derom. Dröj några limmar, tills i afton blott; vi Iräffas i morgon afton här vid samma tid.

Willner. Ja, jag lofvar att vara lugn. Ar ni nu nöjd ? Men hvad heter er syster utom Maria.

Fru Sommerdal. Maria Grönstrand.— Tyst, vänta. Jag ska’ ännu en gång lemna honom ett bref; kanske han vaknar ur sin villa och kommer till henne. Dröj med alt säga något till honom, tills Ni fått en vink från mig. Gör då livad Ni bör och kan.

Willner. Var trygg; allt livad en redlig man kan göra, ska’ jag försöka.I

Fru Sommerdal. Evig (ack. Farväl.

{Ilon går utat fonden till höger.)

Willner. Farväl, min fru. (För sig.) stackars flicka! — Och ända har han mod att tillställa fäster under det lians offer ligger kämpande med döden! — Menniskan är likväl ett vildt djur! (Gär åt

venster.)

TRETTONDE SCENEN.

MaGISTEMV (i bersäen Lill venster). [Eme-lie, Mariakmj (i den till höger). Magistern. Det var en för kuriös historia, riktigt som en saga om Hero och Leander. Men se der var trohet och kärlek sä att det dugde. En flicka blir kär och dör af längtan — hm, hm; de der fruntimmerna ä’ ändå kuriösa af sig. — Att dö af kärlek! Då ska’ man ingenting annat förstå eller ha att tänka på. Jag tviflar på om någon magister promo-tus nånsin dött af kärlek, och en gammal informator är då rent af liflorsäkrad mot det der dödssättet.

Emelie. Willner stod profvet; han hade nu ett godt tillfälle att aflägsna Schys-selberg, men lian glömde sig inte, utan mindes hvad hedern fordrade.

Marianne. Nåh, syster lilla, var det så oförlåtligt att han dröjde? — Tyst, der kommer nummer två; han ä’ precist på slaget.

FJORTONDE SCENEN.

De Förra. Kammarherren Qfrån höger).

Kammarherren. Den sköna okända måste väl snart vara här. (Kastar sig på grctssojfan till höger.) VllV — det är odrägligt tråkigt att gå och vanka i dessa välsignade landtliga nejderna och höra korna råma och se barbenta pigor. (Ser på klockan.) Klockan ä' precist fyra; kanske hon går före. Cylinderur bör man inte gömma på; gå de sönder en gång ä' de oefterrältliga. — Jag ska' purra henne på vår vän Willner; hon kan vara bra nog åt en Löjtnant här nere på bondlandet.

— Den karlen tycker jag inte om —; han säger väl ingenting ohöfligt, men hans blick är så der försmädlig — och kär se'ni Emelie! — Gåste Löjtnant, der kommer ni för sent. — Ilan ä' uppfostrad i huset; de äro barndomsvänner, så sa' man mig förut. Bah, jag känner fruntimren; en ungdomsvän är alltid för gammal för deras ombytliga sinne.

Magistern (för sig). Jag imaginerar mig huru väl det der ska' ta der borta?

Emelie (Jör sig). Den oförskämde!

Rammarh. Ilär sitter jag nu och väntar på ett rendez-vous. — Det är väl en li-i ten landtlålla som blifvit förtjust i de t bägge knapparna för nyckeln, i Magistern (för sig). De der knappar-• na på Kammarherrens frack förefalla mig ; liksom ett par ögon på en flundra. — Ocli lian väntar sig ett möte han också!

Rammarh. Det blir emedlertid en löjlig historia att berätta för Adolf och de andra, att vara ute på friare-ärender sjelf . och dessutom få billetdouxer från andra damer; det är litet kuriöst; åh det just här! — Men det gör ju ingenting. (Lorgnerar.) Men se der kommer en dam.

— Ah, hon ä' beslöjad — gången ii1, lät t

3— en vacker växt — åli ja, — det äf åtminstone inle Länsmannens mamsell dotter, hon som ä‘ växt ä la Maitre en Phi-losophie Mathias Sommerdal.

Magistern (för sig). Det är just alt skratta åt.

FEMTONBE SCENEN.

De Förre. Kammarherren. Fru Som-

MERDAL.

Fru Sommerdal (lionimcr frän höger. Kammarherren stiger upp och möter henne).

Förlåt herr Kammarherre att en olycklig —

hammarh. (till venster om fru Sommerdal). Olyckligt — Kan ni vara olycklig! en så förtjusande växt, så behagfulla rörelser! — Ni synes mig mycket lycklig.

Fru Sommerdal. (till högel' om Kammarherren). Det är för att uppfylla en döende systers bön, jag tagit mig friheten besvära er.

Kammarh. Förlåt, jag är inte någon doktor och kan inte bota er syster; jag behöfver kanske sjelf något botemedel för mitt hjerta, om jag länge ska' vara näraen person, hvars zcfirlätta gäng redan intagit mig med ljufva aningar. Lyft på slöjan och dölj inte era behag. i\i kan lita på min karakter.

Fru Sommerdal. Det är just i förtroende till er ädla karakter, jag vändt mig til] er med en bön.

Kammarh. Ja, ja, ni har rätt; min själ är alltid öppen för ett skönt fruntimmers önskningar. Tala, jag ska' lyda er. Men låt mig åtminstone se ert ansigte; det är själens spegel. Jag vill se en reflekterande bild af er själ, som ganska säkert ä' lika skön, som dess omklädnad.

Magistern (för sig). Det var grannt sagdt, det der.

Fru Sommerdal. Nej, min herre; ni ska' först höra hvad jag begär af er. Jag har en syster; hon ägde en älskare, som hon var fästad vid med hela sin själ. — lian öfvergaf henne —

Kammarh. Jaså — det der är vanligt. — Nåh, er syster tog väl saken med förnuft och glömde den trolöse i en

annans armar?Fru Sommerdal. Ja, sa är det; men denne andre ar döden; den svaga flickan aftynade småningom och hvilar nu på sitt sista läger, men ännu hviskar hon den trolöses namn och ber om blott ett besök innan hon dör; hon ville se honom ännu en gång, förlåta honom och dö.

Rammmrli. Ganska vackert, men vid det der kan jag ingenting göra. Hvem är hennes älskare? — fast det är detsamma. (för sig.) Den der flickan är ändå bra efterhängsen.

Fru Sommerdal. IS i kan skaffa henne tröst; ni kan uppfylla hennes begäran, ni är nära bekant med den trolöse.

Rammarh. Jaså, — det kan väl vara; men jag blandar mig aldrig i mina vänners amurelter.

Fru Sommerdal. Men herre! Det är en döende flickas sista bön —

Rammarh. Ja, i sanning, det är rätt touchant, men jag kan inte göra något för den saken. — Ilvad heter er syster?

Fru Sommerdal. Maria Groth.

Rammarh. Maria Groth; jaså. —Näh. Sn älskaren då? (för sig) är det någonaf gossarne, så ska' lian må väl, det lof-var jag; för den historien får han lof slå halsen af ett dussin buteljer.

Fru Sommerdal. Det är Löjtnant Willner.

Kammarh. Löjtnant Willner? Säger ni så? — Hå, hå, det var en annan sak.

Fru Sommerdal. Ack, jag visste, att ni skulle hjelpa oss.

Kammarh. (för sig). Willner, ja det var bra; nu är han på det hala. (högt.) Jag ska' försöka, var viss på det.

Fru Sommerdal. Hvilken utväg ämnar ni ta'?

Kammarh. Hvilken utväg? Den klokaste, det är naturligt. (För sig.) Vänta bara, min Löjtnant 1 Ni ska' få se sura miner af söta far och sura miner af Emilie. Slaget kommer i all tysthet. — Baronen har eljest en egen förkärlek för den göken.

Fru Sommerdal. Ni tiger — ni öfver-lägger, tack, ädle man!

Kammarh. Ja, jag öfverlägger. (för sig) Charmant! Både far och dotter tro den der Willner vara en Guds engel. Nu ska' jag upptäcka allt; han ä' inte bättre han,Sin andra. — Jag ä' naturligtvis en deltagande själ, som ömmar fur den arma flickan, (gnuggar händerna.) Jag ville jl1s^ se min käre Löjtnant köras åstad till siu hostande Dulcinca och sitta der och äta Islandsmossa och fälla tårar i hennes sällskap. — Det blir ömt, det. (högt.) Ja, jag har nu öfverlagt; jag känner Willner så obetydligt, att jag inte vänder mig till honom, ulan direkte till baronen, hans välgörare, som närt en orm vid sin egen barm. iNåh, få jag se ert sköna ansigte? (vill lyfta, slöjan).

Fru Sommerdal. Nej, min herre, det kan inte intressera er — jag ä' gift.

Kammarh. Så mycket bättre. Er herr man måste väl få sc er nog ändå.

Fru Sommerdal. Nej, herr Kammarherre! Först sedan ni uppfylldt ert löfte —

Magistern (för sig). Jag ska' väl sätta I* för hela historien, ditt troll.

Kammarh. Jaså, er skönhet ä' priset.

Farväl (räcker henne handen). Er hand! (Hon. ger honom den). (För sig.) En fl il hand, hon måtte vara vacker. (Högt.) Farväl, min sköna Fru, vi sc hvarandrailler. (Går till höger och säger för sig sjelf) Det blir ett vackert schabernakel för vännen Willner.

SEXTONDE SCENEN.

Fnr Sommerdal , sedan Magisteriv och slutligen Emelie och Maria.we.

Fru Sommerdal. Gudske lof, det är slut. Det kostade på att förställa sig.

Magistern (för sig i bersåen.) All, det gick som en olja.

Emelie (till Marianne i bersåen). 1 J'St, vi kunna ännu inte gå fram; Schyssel-berg syns ännu der borta. Finge han se oss, kunda han ana planen och aktade sig att blotta hela sin nedrighet.

Magistern. Det är tämmeligen riskabelt alt sticka ut näsan, (y den der med dokel, har sliaxl sin syster att, kasta en på halsen. Två ungherrar har hon redan krånglat in, och om jag kom, kunde jag bli den tredje. Mod, Sommerdal, mod, du ska’ fram och blotta bedragerskan.

Fru Sommerdal. (ser ut åt allén). Der borta syns Kammarherren och Baronen,och för honom berättar han säkert hela historien.

Magistern (Kommer ur hersaen fram på scenen). Ilör hon, madam eller mamsell der med doket, skäms hon inte att tussa två karlar i lufvcn på hvarandra och ställa till oenighet? — Hör hon itale? — Låt se hvem hon är.

FvU Sommerdal. (till höger om Magistern, kastar slöjan ät sidan och niger). (Jod afton, lille svåger Mathias.

Magistern till venster om Fru Somrner-merdal. Mycket Jlat). Svägerskan l (för sig) Förbanna mig är det inte svägerskan!

Fru Sommerdal. Har svåger mina nystpinnar färdiga an 11 u ?

Magistern. Nyslp--- nystpinnarna?

(för sig.) Sjelfva svägerskan!

Fru Sommerdal. Min man ba’hälsa svåger, han kommer hit i eftermiddag, för alt se hur svåger tar sig ut som Gud.

Magistern. Ja-sa (dröjande) men- - -mc.11 nu - - hvad va’ de nu igen, hm, hm —

Fru Sommerdal. Kan gröusiskan hämtaupp vatten sjelf? Sväger lofvade alt lära henne den konsten.

Magistern. Jaha — grönsiskan, jo-ho, hon hämtar vatten sjelf; men, svägerska, hvad var det för en historia, svägerskan väfde ihop för de begge herrarne?

Fru Sommerdal. Ah, det var bara en gammal historia, svåger lilla.

Magistern. Men hva’ ska’ bror mia Säga om det der?

Fru Sommerdal. I!an vet allt.

Magistern. Jaha, allt dec der är bra, men jag begriper inte ändå--

Emelie {till h öger om Fru Sommerdal.) tTill Marianne.) Nu ä’ Schysselberg borta, kom nu. (Emilie och Marianne gä ur lersäen fram pä scenen.) (Högt till Fru Sommerdal.) Frun gjorde sin sak förträffligt. Mitt beslut är fatiadt.

Fru Sommerdal. Jag gissar näsfan huru.

Emilie. Ja, Willner är en ädel menniska. Schysselberg deremot en karak-terslös, fåfäng och håidhjertad narr.

Magistern. Ja Frök—, Frun, skulle jag säga, dömer så der alldeles rätt; men svägerskan har riktigt skämt ut sig (pekarfinger.) Fy baj, svägerska, alt gå och ljuga.

Emilie. Det var på min begäran. Vill Magistern kanske att jag ska’ göra ett olyckligt va!, blott i saknad af ett tillfälle att urskilja de bådamännernas lynnen?

Magistern. Ingalunda. — Jaså, det var en riktig komedi -~

Emelie. Ja, en komedi, som slutas på allvar. (Man hör en tunna rullas utom scenen). Men låt oss skynda härifrån. Man kommer att arrangera till fästen i afton.

Magistern. Jaha, vi måste gå, den har Frök — Frun skulle jag säga — ganska rätt. (Emelie> Marianne, fru Sommerdahl och Magistern gå ut åt höger.)

SJUTTONDE SCENEN.

Trädgårdsmästare*, flera Dräkgar och Gossar, och en Gubbe (komma in frän

i'enstcr med en stor tunna, som rullas hort till de tvenne traden i fonden. En kärra med löf och guirlander drages in på theatern).

Trädgårdsmästaren (midt pä [theatern).

mSe så, ställ opp tunnan här, lät se, (ser på ett papper) sex steg bakom och mellan träden — det är precist här. — Se sä, ställ opp henne.

En Trädgårdsdräng (till venster om Trädgårdsmästaren). Ska’ hon Sta pa bottnen?

Trädgårdsmästaren. Det förstås, inte ska’ hon vändas upp och ned.

En Gosse (till höger om Trädgårdsmästaren). Men vet Trädgårdsmästaren, då syns inte magistern, när han ska’ stå der i afton.

Trädgårdsmästaren. Ja, det kan väl vara; men han ska’ väl bli en sorts mirakel eller orakel och bara tala genom sprun-det, kan jag tro.

En Gosse. Men ska’ de inte sa Guden ?

Trädgårdsmästaren. Dumbom! Vet du inte att han ska’ föreställa den osynliga Guden, och derför ska’ han stå i tunnan, så att han inte syns, eljest kunde man väl inte begära den största tunnan som fanns, om han inte skulle stå i’na.

En Gubbe (längst till höger). Men detär ändå syndigt att agera Gud sjelf. Så menniskan kan förhäfva sig i sitt öfvermod!

Träd gårdsmästaren. Ali ja, det kan Täl sä vara, men inte angår det oss. Det tar herrskapet ta’ på sig på den yttersta dagen. — Men nu ä’ det inte tid till prat. Hit pojkar med löf oeh kransar, ta’ der i Kärran oell spika på. (Läser pä papperet). Jag ska’ säga, hur det ska’ vara. (Läser) a, a, a, kransar; b, b, 1), festoner— det är de der långa blomremsorna; hängas i festoner, det vill säga i långa krokar

(visar med fingret i luften en krokig figur).

Nåh, skynda pä. •— Det der biir allt bra, Magistern ska’ stå der som en piedestal. Ilan ä’ lång, han, så att han nog räcker öfver så mycke alt näsan syns. — Men se der kommer Sjelfva komedimästaren.

[ABFRTONDE SCENEN.

De Förra. Kammarherren (från höger).

hammarherren (till höger om trädgårdsmästaren). Se det va’ bra, go’ vänner. (För sig.) Psu har jag laddat åt Willner.(tio g t.) Nå, trädgårdsmästare, den der ställningen ser rätt bra ut.

Träd gårdsmästaren (till venster om Kammarherren). Ah ja, det är ratt grannt att stå i — —

Kammarh. Hör, Trädgårdsmästare, stig dit opp, sä att jag får se hur det tar sig ut.

Trädgardsmäst. Ska’ jag? — åh, det behöfs väl inte, det blir så mycket bråk alt komina ner igen.

Kammarh. Nåh, gör som jag säger (För sig, gnuggar händerna-) Det val’ ändå en charmant historia. Baronen blef så förbluffad öfver sin söte Willner, att han knappt kunde svara mig. — Ovädret bryter snart löst. Jag står i den saken ren och tläckfri som ett helgon. (Högt.) Nåh?

Trädgardsmäst. Ja, må göra då. (Går bort och klifver med möda upp bredvid tunnan. Kammarherren lorgnerar.) hka’

jag?

Kammarh. Ja visst, stig på och stå inte på kanten. — Nåh, skynda er!

Trädgardsmäst. Nåh så i Guds namn! (till folket) huseh, gossar! (hoppar ned i tunnan, som döljer honom.)Rammarh. Hvad var det? Gick botten ur?

Trädgårdsmäst. (i tunnan). Nej, Gad-bevars, han håller allt.

Rammarh. (0nd). Hvad är det der för dumheter; ha ni ställt tunnan på botten och inte vändt henne upp och ned? Hur kan man vara så öfvermenskligt dum? Maken till åsna har jag aldrig sett.

Trädgårdsmäst. (i tunnan). Men jag ser Kammarherren genom sprundet, jag, hi, hi, lii.

Rammarh. Stig genast ur, ditt dum-hufvel

Trädgårdsmäst. Ja, det är lättare sagdt än gjordt. — Hör hit, gossar, vänd på tunnan, så jag kan få krypa ut! (kryper ur tunnan med folkets tillhjelp.)

Rammarh. Ni ä’ dä Sjelfva dumheten personifierad. Ilur’ ni fått titel af trädgårdsmästare, begriper jag inte.

Trädgårdsmäst. Ja, så ä’ det med de der titlarna, herr Kammarherre! Jag begriper det inte heller.

Rammarh. Vänd tunnan med botten uppåt. Klädseln får vara som den är nu;sätt bara en tjock krans kring öfra kanten, så att den blir fyllig och framstående.

Trädgårdsmäst. (till arbetsfolket). Då ska’ magistern sitta der som en uppflugen höna. Jag trodde att det skulle vara något gudeligt då han ska’ vara en Gud, och dä hade det väl varit bäst passande alt han stått liksom i en prediksstol.

NITTONDE SCENEN.

De Förva. Willner (kommer från venster).

(Under hela denna scen fortfara Trädgårdsmästaren och folket att ställa i ordning piedestalen. De uppfästa ett rep mellan träden och hänga opp ett par gardiner gjorda så, att de kunna dragas åt sidan, men lemnas nu öppna; de sopa m. m.)

Willner (till venster om Kammarherren). (För sig.) Hon har gifvit mig den aftalta vinken; jag måste tala vid honom, (högt) Jag önskade tala några ord vid Herr Kammarherren.

Kammarherren (till höger om Willner). Oändligt gerna; man kan inte för ofta talavid en god vän. Kan jag vara till någon tjenst ?

Willner. Det är i ett alfvarsamt ämne jag kommer att (ala vid Er.

Kammarh. Så mycke’ bättre. (Till arbetsfolket.) Nubba fast den der guirlanden högre opp — så, ja, så der ungefär. (Till lVillncr) Jag är helt och hållet öra, Herr Löjtnant.

Willner (fattar Kammarherrens hand). Jag tror Herr Kammarherren har ett godt hjerta, som inte kan se sorgen och eländet utan deltagande.

Kammarh. Nej, gudhevars, det förstås. (Till arbetsfolket) Era åsnor, den der löfruskan sitter ju på sned. (Till IVi 11 ner) Förlåt, liva’ var det Ni sa’?

Willner. Ni har en förbindelse —

Kammarh. Utelöpande? åh ja, en hel hop.

IVillner. Gäckas inte, herre. Jag vill tala rent språk. Kammarherren har i dag fått ett bref.

Kammarh. Ah ja, till och med tre.

IVillner. Och det kan Ni yttra med ett sådant lugn? Ilar Ni läst alla brefven?Kammarh. Ja, gudbevars, fyllest nog.

— Nåh vidare?

IVillner. Jaså, Ni liar läst brefven och är sä lugn! Var det inle åtminstone ett som smärtade Er?

Kammarh. (för sig). IIva’ fan menar han? (högt) som smärtade mig? — Åh, vid sådana är jag gudskelof van; jag lägger inte lumpenheten på sinnet.

Willner. Herre, det är tid att jag talar allvar. Ni gäckas med allt som är heligt. Välan! Ni kan inte väckas utan att jag i ert öra ropar ett namn, som ska’ förkrossa Er. Känner Ni Maria Grönstrand?

— brefvet var från henne.

Kammarh. (för sig). Se så för fan,

nn ska’ man se att kärringen gett den der figuren fullmakt att kräfva. — Här gäller det att vara styf. (högt) Ja, del kan jag inte neka, men hvad lör den der affären Löjtnanten ?

Willner. Det rör hvarje menniska med hjertat på rätta stället; man måste vara en barbar, att ej vilja aftoika hennes tårar.

Kammarh. Jaså, hon giåter. Ha, ha, ha, då måtte hon se för söt ut.'Villnc.r (het). Heire! gäckas inte; jag ska‘, sä sant jag är en Svensk officer tvinga Er att göra er pligt.

Kammark. Kåli, sä för fan, det kan väl inte gå annat än lagliga vägar och jag får nog tid alt förklara ruig.

IVillner. Förklara Er genast. Vill Ni uppfylla hennes sisla hön?

Kammar/i. (för sig). Hennes sista bön?

— Det (ror jag nog fan; jag ska’ väl akla mig alt ha affärer med den der markattan oftare.

/ / ill Ut'r (nalkas honom med lugn). Ni tiger! Kanske en bältre känsla vaknar i ert bröst. Ack, insöf den inle, kom ihog alt det finns en Gud, som dömn.cr. Oka inte er skuld.

Rammarh. Förlåt, Herr Löjtnant, nu pratar Ni galimatias. Ilur fan kan jag öka min skuld, då jag inte får kredit längre, och dessutom får jag berätta Er, alt Giul inle dömmer i skuldfoidringsrcål; det tillhör Ismdshöfdinge-cmbelet och livad omkostnaderna angå, så ävo de en bagatell.

fVillner. Omkostnader, skuldfordran, förstår jag er rätt? Ni vill betala denolyckliga hennes smärta med penningarI — Ni ä’ föraktligare än jag trodde. iNi vill betala hennes tårar?

Iiammarh. Jag tror alt Ni ä' från vettet med era tårar. Kärringen ska’ få rätt för rum och sängkläder; men förbanna mig protesterar jag inte mot åtta skillin-gar för kaffet; hälften var mer än nog.

TVillncr. Ni vill föra mig på villospår. Ni tror alt jag inte känner förhållandet. Nåh väl, herre! uppfyll hennes sista bön, res lill henne och kyss ännu cn gång den bleknade pannan.

Kammarh. Ä’ ni rasande, ska’ jag kyssa Maria Grönstrand?

/Villncr. Hvarför inte? Hon var er förr så kär! — Nu dör hon i förtvillan.

Kammarh. Nåh, så låt henne dö då, om hon tycker del är roligt. Men res Ni sjelf till er Dulcirica, den älskande och döende flickan, mamsell Groth. llör Ni, jag känner också historien.

IVillner. Ha, ha, ha, vår marketentcr-ska! Åh, henne känner jag nog, den he-dersgumman. — Men, Kammarherre, den vändningen dugde inte; jag häller mig vidämnet. Säg, viil Ni fullgöra er pligt och resa tili den olyckliga.

Kammarh. Vill S i pro primo säga mig 0111 Ni ä’ klok eller galen?

IVillner (het). Herre!

Kammarh. Ja, ocli pro secunclo vara god och säga mig än en gång hvad er döende protege heter.

IVillner. Maria Grönstrand.

Kammarh. För att slita tvisten så läs; här ur Sjelfva originalbrefvet, skrifvit med mamsellens egen hand. Ni kan gerna ta reda på den der struntaffären. — Mellan två lattiga knecktar är ett sådant förtroende inte ovanligt. Läs

sjelf — se der! (lem-

nar honom brefvei.)

IVillner (läser). Hm, hm, hm, 143 U:dr 23 sk. och 4 r.st. Maria Grönstrand, (flat.) Ja, jag ser; hon har varit er värdinna? Ni har inle betalt henne, det är då allt.

Kammarh. Ja, det är allt, och ni kommer alldeles som frågan vore om lifvet-Nåh, å propos, hur ä' det med er Dulci-nea? Det måtte vara ett q v i pro qvo.

IVillner. Mamsell Groth ä' verkligea vår gamla marketenterska på mötena.Kammarh. (ifrigt). Vet baronen (let.

Willner. Ja visst; han känner henne mycke vål; hon var der redan under hans tjenstetid som officer. — Ilon är säkert öfver GO ar.

Kammarh. (for sig, litande sig i fingret). Dä har jag burit mig förbannadt klokt ät. (högt) vi äro således narrade bägge tvä. Pä hvad sätt det gått till, är mig inte rätt klart.

TJUGONDE SCENEN.

De Förra. Macistern (kommer inspringan-de fran höger, andtruten).

(Under denna scen upphör arbetet vid piedestalen och allt är färdigt.)

Magistern (med Kammarherren till höger ack Willner till venster). Frid och försoning! Inte blod, ingen strid! Jag fick höra herrarne tala så högt — jag skyndade hit som en försoningens engel.

Kammarh. Herr Magistern vill gå or* dentligt i graderna: först menniska rätt och slätt, sedan Filosofi-magister, så engel och slutligen Gud.Magistern. Ah ja, det var väl att ingea olycka hände. — Det är svägerskan som ställt till alltihop; svägerskan, säger jag, är den som narrat herrarne på hög befallning.

IVillncr (räck er handen åt Kammarherren). Förlåt mig Herr Kammarherre.

kammar II. (ger honom handen). Ja, a ja, det är ja ingenting. (Sagta till Willner.) Jag önskade likväl att Löjtnanten inte talte om min lilla skuld till den der mamsellen. Jag har inte penningar just nu inne till öfverlopps; (högt) men vi skola inte dröja länge, (Ser på sin klocka.) Tiden är snart inne; det har dragit ut innan vi fingo reda på mamsellerna; vi måste kläda oss — kom!

TJUGUFÖRSTA SCENEN.

De Förre. Emelie (klädd som Ingeborg).

M wtiv\:\E. G\ster (komma fr ån höger).

Marianne, (till höger om Magistern). Bästa Magister, nu har Krigs-Rådet, som lofvat uppehålla Pappa så länge som möj-ligt, skickat bud att han tycker tiden snart bör vara inne. Vi måste derföre kostymera Magistern. Söta Magister, kom, så ska vi försöka.

Magistern (till venster om Marianne). Man måste väl vänta tills dess Kammarherren och Löjtnanten komma tillbaka — de äro snart här.

Emelie (till venster om Magistern). Ska Magistern stå der oppe? Det är bra högt, bara magistern inte svindlar?

lMagisterti (nyser). Ah nej, det liar ingen fara; det är inte stort högre än öfra Kathedern i Auditorio Gustaviano som jag intog år 1796 den 6:te Junii för att försvara min disputation: de littera P/m, eller om bokstafven Phi i grekiskan.

Emelie. Är kathedern så hög.

Magistern. Ja, visserligen. Sjelfva De-canus förundrade sig öfver min disputation och sade: (smägrinar) Magister Sommerdal borde bli Akademiens!

Marianne (bekymrad). Kära Magister, det blir för sent.

Magistern (ser ut dt högra kulissen). Nu komma herrarne; hvar ä! kläderna?(Man börjar nu påkläda Magistern hans J drägt som Balder: en hvit toga med ^ vida veck; benharnesk, en blank mes- j singsring om ena armen; han pudras i ansigtet och pä hiifvudet sättes en grön ; krans.)

[lör hon Marianne, slå inte puder i ögo- . nen på mig — — så, så, sakta. {Han ' pudrar sig sjelf). Det ska' göras med förstånd. (Drar opp ur fickan en fickspegel.)

Se, så, nu är det jemnt och bra!

(Under tiden inträda Willner, klädd som Frithiof i bli mantel och harnesk, samt Kammarherren, svartklädd på nyaste modet. Båda komma från höger.)

Iiammar/l. (stiger fram till Emilie till venster om henne'). Skön Ingeborg, jag är inte lycklig nog att få vara Frithiof; min rol är i dag Bardens, det vill säga, jag ska' läsa en drapa öfver det sköna och det ädla. — Löjtnant Willner blir således den lycklige!

Emilie (till höger om Kammarherren och vänligt till Willner). Ja, Löjtnant Vi ill-ner; vi äro uppväxta tillsammans nästan som Frithiof och Ingeborg.

Ma-

ttMagistern (för sig). Ja, det är sant, och hennes Kung Ring är död.

Rammarh. (Går omkring i sällskapet som allt mera ökas och rör sie i flera grupper på theatern).

Mitt herrskap, de som tillhöra kören ställa sig här.

(De ordna sig bredvid Balders-bilden). Herr Magister, tag er plats.

(En stege ställes fram och Magistern klättrar opp och ställer sig rak midt opp på tunnan, hvarefter stegen borttages.)

JJältre fraui med högra benet, se så. — Skön Ingeborg och ni, herr Frithiof, kommen hit.

(De falla på knä framför altaret.)

Litet mera krokig, herr Löjtnant, den högra handen uppsträckt mot bilden, blicken fästad på den hvite Guden och inte på er sköna granne. Det var bra. Drag förhänget för.

(Kammarherren ordnar sällskapet i en half cirkel midt emot gruppen.)

Herrskapet behagar ta sina platser här. Baronen kommer härifrån (visar på fon-den). — (Till några gossar) När jag 1 ('-bar åt er, så dra ni bort förhänget på en gång i ett enda raskt tag.

Trädgårdsmiist. (som förut stätt borta i fonden, springer fram). Nu är baronen häri

TJUGUANDRA SCENEN.

De Förra. Baroken, åtföljd af En Äldre

Man (komma från fonden till höger).

Barofl (hälsar åt alla sidor). Tack, mina vänner 1 Tack för er vänskap! Jag hade nästan glömt att det var min födelsedag i dag; men min vän, här (pekar på den gamle herrn) (JvarhöII mig, så att jag verkligen började misstänka något.

(Alla buga sig. Baronen räcker flera sin hand och kysser Marianne, som springer fram, på pannan.)

Kammarh. (nickar; förhänget drages från så, att tablåen blir synlig).

Baron (står en stund tyst, sedan säger han:) En skön tatla, full af lif och sanning.

(lian går närmare IVillner och Emelie som knäfallil.)Jag, barn, säger på allvar som Frithiof sade:

—--Ej bättre gafva,

Ej skönare för Balder fanns, sin tvenne hjertan, hvilka lofva Hvarann en trohet,fast som hans!

(Baron häller sina händer öfver dem.)

Gud välsigne er, barn!

(Emilie stiger opp och faller i sin fars armar,* IVillner står halft förlägen

Baron. Kom, Frithiof, hvila vid din Faders hjerta, vid din Ingeborgs sida!

(lVillner sluter gruppen.)

Håll eder ed: kärlek och trohet!

Magistern (som Guden Balder3 nyser).

Kammarh. (förargad). Prosit, herr Magister!

Magistern. Tackar ödmjukast.

Kammarh. (uppretad). Förlåt mig, herr Baronen har inblandat sig något i vår lilla tillställning.

Magistern Q, opar\ Svägerska, sätt hit stegen, annars bryter jag halsen af mig om jag skall ner; och skall jag stå qvar, så soltorkar jag!

hammavh. ctar si% om näsati). Jag troratt den här blifvit något längre; men lappri, det finns väl andra flickor, och jag ska' hädanefter akta mig för alla damer med slöjor. (*Högt till Baronen och några äldre personer, som stadnat omkring honom.*) Se så, nu är herrskapet här publiken, och vi öfriga utgöra skådespelare-personalen. Den är, som herrskapet behagar finna, församlad *en corps*, och jag har den äran att presentera den för er. Ett litet profstycke på dess skicklighet har ni redan sett, och flera skall ni framdeles få se. Nu önska vi bara, att våra bemödanden må vinna ert bifall.